

kjende, at Forholdene ere overordentlige, vilde ansee det urigtigt ikke at udtale mig om. Det første Punkt, jeg skal dvæle ved, er det, der omtaler den borgerlige Frihed, som man ønsker tilbeelt Beboerne i Slesvig. Jeg finder det aldeles naturligt, at denne Udtalelse, naar Forsamlingen finder det rigtigt at yttre sig om dette Punkt, skeer paa den Maade, som Tilfældet er. Det vilde være besynderligt, om en Forsamling, der selv sætter en saa stor Priis paa de Goder, der ere den forundte, ikke skulde yttre Ønske om, at samme Goder maatte blive dem tildeel, hvis Vel ligger den saa varmt paa Hjerte som Beboernes i Slesvig. Jeg skal forøvrigt ikke gaae ind paa dette Spørgsmaal, som tidligere er forhandlet, men skal kun bemærke, at det dog undertiden kan hændes sig, at en Befolkning ikke ønsker at blive deelagtig i de Goder, som en anden Befolkning, der er i Besiddelse af dem, levende ønsker at bevare; det kan hændes sig, at Partierne i en Befolkning staae saaledes ligeoverfor hinanden, at man, saa at sige, enes om, hellere end at et enkelt Parti skal faae den Indflydelse, der følger af større politisk Frihed, at foretrække, at Magten er hos Kronen. — Af større Betydning ere de Sætninger, som gaae forud for disse Udtalelser, nemlig dem, der angaaer Forfatningen af 18de November forrige Aar, — og jeg skal udtale mig med en fuldstændig Aabenhed og en fuldstændig Oprigtighed om dette Spørgsmaal. Den Tid er forbi, da det kunde synes rigtigt ligesom at skjule sine egne Tanker under tvetydige Udtryk. Begivenhederne, mine Herrer! ere rullede saa langt hen over det, der her er stillet under Forhandling, de Spørgsmaal, der staae til Afgjørelse, ligge saa langt paa den anden Side af de Meningsforstjelligheder, som kunne opstaae med Hensyn til de i den foreliggende Adresse indeholdte Udtalelser, at jeg af den Grund ikke kan tillægge denne Forhandling nogen særdeles praktisk Betydning. Ligeoverfor de Spørgsmaal, der af Begivenhederne ere stillede til Regjering og Folk, troer jeg, at Svaret fra alle Sider vil blive ubetinget det samme, og at der derom ikke vil blive Tale om nogenformelst Meningsforstjellighed, men jeg finder det desuagtet rigtigt i den Henseende at udtale mig

fuldstændigt ligeoverfor Adressen. Naar der er Tale om Forfatningen af 18de November og dens Bevarelse, da er det første Spørgsmaal, som reiser sig, Spørgsmaalet om Ophævelsen af Forfatningen. Forsaavidt man nu kunde tænke paa dens Ophævelse, dens Afkaffelse — og De vide mine Herrer, at dette Spørgsmaal har været under Forhandling — da kan dette skee ad tvende Veie, enten ad konstitutionel Veie, eller ad ukonstitutionel Veie, ved et Statskoup. Jeg glæder mig over, at Hans Majestæt vor nuværende Konge tog sig Betænkningstid, inden han underskrev Forfatningsloven af 18de November, selv om der ikke havde været saadanne særlige Forhold tilstede, som maatte gjøre dette aldeles nødvendigt. Det maa erindres, at Hans Majestæt var borte fra Landet, dengang denne Sag blev forhandlet i Geheimestatsraadet; han opholdt sig i England, dengang Forfatningen i den vedkommende Forsamling blev drøftet herhjemme, og han kom først hjem efterat have besøgt den høifalige Konge paa Glücksborg, ganske saa Dage, inden Frederik den Syvende efterlod ham Thronen. Hvad er naturligere, end at den Mand, der handler samvittighedsfuldt, maa have Tid til at overveie saa vigtigt et Skridt, og jeg glæder mig over, at Hans Majestæt ikke lod sig bevæge af den sieblikkelige Stemning og de stærke Bevægelser, men rolig tog sig den Tid, han fandt fornøden for at tage sin samvittighedsfulde Beslutning. Men, mine Herrer, det Ord, der gives, og det Navn, der underskrives, efterat man alvorlig har overveiet, har en ganske anden Vægt og Betydning, end naar man letfjindig giver sit Ord og uden Betænkning skriver sit Navn. De, som indtage Livets højeste Stillinger, de, som sidde paa Thronerne, søge paa mange Maader at hædre sig selv, snart derved, at de omgive sig med stor og blændende Glans, snart derved, at ingen Andens Billie end deres egen maa komme til at yttre sig i det Land, de regjere, snart derved, at de sætte sig i særlig Forbindelse med „Guds Naade“; men de Konger, der have beklædt Danmarks Throne, have hædret sig selv ved Agtelse for deres givne Ord og ved Erhøvelighed for de af dem indgaaede Forpligtelser. Dette er maaskee vor Thrones skjøn-